

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125204184
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8125204184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 2 - 17Csp/58/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcov: A. B., nar. XX.XX.XXXX a 2. C. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja žalobcovia bytom D. XX, XXX XX D., obaja žalobcovia právne zastúpení: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o primerané finančné zadost'učinenie 2 400 EUR, takto

rozhodol:

- 2 - 17Csp/58/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne sumu 800 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovia v 1. a 2. rade m a j ú voči žalovanému spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prísudku.

odôvodnenie:

- 12 - 17Csp/58/2025

1. Žalobcovia sa žalobou doručenu súdu dňa 02.06.2025 domáhali od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 2 400 EUR. Žalobu odôvodnili tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/41/2024 boli ako žalobcovia v postavení spotrebiteľov úspešní v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti šiestich zmluvných podmienok. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/41/2024 zo dňa 11.11.2024, právoplatným dňa 04.01.2025, súd určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo Zmluvy o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013, ďalej žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 5 017,78 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 5 017,78 EUR od 09.05.2024 do zaplataenia a tiež určil neprijateľnosť šiestich zmluvných podmienok – troch nachádzajúcich sa priamo v zmluve, dvoch nachádzajúcich sa v Obchodných podmienkach pre úver – pôžička na bývanie a jednej nachádzajúcej sa v Sadzobníku poplatkov účinnom od 10.06.2013. Citovali odôvodnenie predmetného rozsudku, a to body 35., 36, 40. a 43. Žalobcovia mali za to, že je potrebné aplikovať zák. č. 250/2007 Z. z. s poukazom na prechodné ustanovenia zák. č. 108/2024 Z.z. Odôvodňovali, že si ako spotrebiteľia uplatňujú satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré boli nútení brániť v uvedenom základnom

súdnom konaní. S poukazom na funkcie PFZ mali za to, že výška PFZ nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ v symbolickej výške nemôže byť primeraným ani spravodlivým. Do pozornosti dali, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia v našom právnom poriadku, pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme, ako jediného prostriedku. Voľná úvaha súdu pri určení výšky PFZ by mala vychádzať z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. S poukazom na skutočnosť, že im bol poskytnutý úver vo výške 19 600 EUR a na úver zaplatili celkovo 24 617,78 EUR, tak navrhovali PFZ vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti vo výške 100 EUR, vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu vo výške 2 000 EUR (čo predstavuje ani nie polovicu sumy, o ktorú sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil) a vo vzťahu k šiestim judikovaným zmluvným podmienkam si uplatnili PFZ vo výške 50 EUR za každú zmluvnú podmienku, t.j. spolu 300 EUR, pričom zohľadňovali tú skutočnosť, že žalovaný napriek opakovane judikovaným zmluvným podmienkam na nich v priebehu konania trvala. Uvedli, že súd má prihliadnúť na všetky okolnosti veci, najmä na tú skutočnosť, že znášali stav právnej neistoty a hrozila im finančná strata vo výške 5 017,78 EUR s príslušenstvom. K zmluvnej podmienke podľa výroku VIII. rozsudku v základnom konaní, z ktorej vyplývali peňažné záväzky, poukázali na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktorými bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 EUR, čo predstavuje 25-násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. Záverom poukázali na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v základnom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.06.2025 navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Mal za to, že žalobcom nič nebránilo, aby si v prechádzajúcom konaní súčasne uplatnili aj nárok na priznanie PFZ. Podotkol, že v základnom konaní žalobcovia podali odvolanie proti rozsudku v nevyhovujúcej časti a o tomto doposiaľ nebolo rozhodnuté. Požadovanú výšku PFZ považoval za neprimeranú, vo výške 50 % z istiny judikovaného bezdôvodného obohatenia bez príslušenstva. S ohľadom na procesný postup žalobcov a uplatnený nárok predostrel domnienku, že žalobcovia podali žalobu so zisťujúcim úmyslom s cieľom dosiahnuť finančné obohatenie a navýšiť trovy súdneho konania, resp. trovy právneho zastúpenia. Čo sa týka skutkového stavu, uviedol, že dňa 28.10.2013 uzavrel so žalobcami zmluvu o úvere na bývanie č. 9186778686, na základe ktorej poskytol žalobcom úver vo výške 20 000 EUR a zmluvný vzťah trval do 29.10.2015, kedy žalobcovia dobrovoľne splnili celý zostatok úveru. Počas trvania úverového vzťahu žalobcovia nerozporovali žiadnu náležitosť zmluvy, ani zmluvné podmienky, nevyužili ani možnosť odstúpiť od zmluvy a nepodali ani reklamáciu, či sťažnosť na príslušný orgán dohľadu. Žalovaný usudzoval, že snaha o modifikáciu zmluvy o úvere alebo mimosúdne rokovania zjavne nikdy neboli cieľom žalobcov. Štandardný (racionálny) dialóg zmluvných strán bol vylúčený. Žalovaný preto žiadal, aby súd posúdil vec komplexne cez prizmu dobrých mravov a zväžil aplikáciu základného princípu podľa čl. 5 CSP (zákaz zneužitia práva) v spojení so súkromnoprávnymi zásadami neminem laedere (nikoho nepoškodzovať) a pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať). Za účelom náležitého zistenia skutkového stavu žalovaný navrhol vykonať dokazovanie aj výsluchom žalobcov, a to k okolnostiam kontraktáčného procesu a ich konaniu pred iniciovaním tohto súdneho konania. Taktiež navrhol pripojiť spis tunajšieho súdu sp. zn. 29Csp/41/2024. V súvislosti s dubiozným správaním žalobcu zhrmul, že žaloba bola podaná po takmer 12 rokoch od uzavretia zmluvy o úvere a takmer 10 rokov od predčasného splatenia úveru, žalobcovia nevyužili právo odstúpiť od zmluvy o úvere, ani nenavrhli modifikáciu podmienok formou dodatku, nepodali sťažnosť, či reklamáciu, neiniciovali žiadne súdne, rozhodcovské či iné konanie, neiniciovali ani mimosúdne rokovania pred podaním žaloby a žalovaný vyplatil judikovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že sa jedná o prekvapivú žalobu vykazujúcu znaky šikanózneho výkonu práva, v ktorom žalobcovia zo zisťujúcich dôvodov zneužívajú prospotrebiteľskú legislatívu na úkor žalovaného. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obdo V 1/2014 zo dňa 28.04.2016, v ktorom súd akcentoval povinnosť zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého konkrétneho prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, a teda také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej strany nespôsobil zjavnú a výraznú nespravodlivosť druhej. Priznanie PFZ v žalobcami požadovanej výške považoval za krajne nespravodlivé. Totiž ani v obdobných sporoch, keď sa veriteľ bezdôvodne obohatil, výška PFZ nemôže byť priamo úmerná (rovnajúca sa) výške judikovaného bezdôvodného obohatenia. Poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR – uznesenie sp. zn. 9Cdo/15/2020 zo dňa 10.11.2020 – dovolací súd „odobril“ priznanie PFZ vo výške 200 EUR, t.j. v rozsahu 3 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 6 409,93 EUR;

ďalej rozsudok sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, kde dovolací súd „odobril“ priznanie PFZ vo výške 500 EUR, t.j. v rozsahu 9 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 5 587,48 EUR s prihliadnutím na špecifické okolnosti na strane spotrebiteľky, ktorá bola dôchodkyňou a za účelom splácania úveru bola nútená pracovať v zahraničí. Poukázal i na rozhodnutia v obdobných sporoch, kde boli žalobcovia zastúpení totožným advokátom, a kde bolo za obdobnej situácie PFZ priznané v symbolickej výške 50 EUR (rozsudky OS prešov sp. zn. 13Csp/94/2018 zo dňa 17.09.2021, či sp. zn. 7Csp/241/2020 zo dňa 14.06.2021) alebo až 100 EUR (rozsudky OS Prešov sp. zn. 9Csp/100/2023 zo dňa 02.11.2023, sp. zn. 29Csp/62/2023 zo dňa 18.09.2023, či rozsudky KS Prešov sp. zn. 7CoCsp/41/2021, sp. zn. 8CoCsp/37/2021, sp. zn. 17CoCsp/24/2021). Vzhľadom na uvedené extraordinárne okolnosti a špekulatívne konanie žalobcov žalovaný navrhol, aby súd aplikoval § 257 CSP a nepriznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v prípade vyhovenia žalobe. Keďže sú žalobcovia ako spotrebiteľia oslobodení od súdnych poplatkov, tak ich konanie vnímal žalovaný ako nehospodárne, keď objektívne mohli a mali uplatniť „zadarmo“ nárok na PFZ v skoršom súdnom konaní, pričom zároveň mal za to, že nejde o konanie, ktoré vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom. Dodal, že nemožno opomenúť, že ak by súd priznal žalobcom hoc i 1 euro, boli by plne úspešní pre účely náhrady trov konania, keďže výška judikovaného nároku závisí od úvahy súdu.

3. Žalobcovia v replike zo dňa 29.06.2025 zotrvali na podanej žalobe. Uviedli, že rozsudok vydaný v základnom konaní jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom na základe predmetnej zmluvy o úvere došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Mali za to, že tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Podľa žalobcov je z rozhodnutia v predchádzajúcom konaní evidentné, že je naplnená hypotéza právnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Konštatovali, že zákon nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Pre podporu svojich tvrdení poukázali na závery Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022. Mali za to, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 28.10.2013 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovaným. Popreli, že by určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bolo možné považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a privodil im nielen ekonomickú ujmu. Pripustením argumentácie žalovaného by bola popretá podstata a zmysle inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter z dôvodu, že zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Do pozornosti dali rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Uviedli, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujú uplatnenú výšku PFZ za adekvátnu, zodpovedajúcu účelu PFZ ako určitej satisfakcie. Poznamenali, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Primerané finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného i iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 2 400 EUR považovali vzhľadom na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem za evidentne danú. Ohľadom výšky PFZ poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016, v zmysle ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty. Rovnako poukázali aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/42/2019 zo dňa 29.01.2020, podľa ktorého výška PFZ môže dosiahnuť až výšku majetkovej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. V tomto smere poukázali na viaceré obdobné rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Voľná úvaha súdu o výške PFZ by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam veci, pričom za jedinú objektívne kritérium pre určenie výšky PFZ považovali výšku škodlivého následku, ktorý dodávateľ spôsobil alebo mienil spôsobiť porušením spotrebiteľského práva. Žalobcovia poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove týkajúce sa výšky PFZ a konštatovali, že suma 2 400 EUR predstavuje 0,00003 z výšky zisku žalovaného za rok 2024, pričom mali za to, že symbolická suma PFZ niekoľkých desiatok alebo pár stoviek eur neodradí dodávateľa od neustáleho porušovania spotrebiteľských práv a noriem. Uplatnenú výšku PFZ považovali za nanajvýš v minimálnej miere primeranú aj s ohľadom na výšku sankcií (pokúť až do výšky 50 000 EUR), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. a zákona č. 747/2004 Z.z. je oprávnená uložiť Národná banka Slovenska. Ďalej uviedli, že pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa nevyžaduje vznik ani hrozba ujmy. Poukázali ale na to, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len

v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovaného malo majetkový charakter. Uplatňovaním legitímneho nároku žalobcov v súdnom konaní bol narušený nielen ich bežný život. Opätovne apelovali na to, aby výška PFZ nebola iba v symbolickej výške, pretože takéto PFZ nemôže reálne plniť svoje funkcie. Sumu 50 EUR a 100 EUR považoval za primeranú aj žalovaný s poukazom na rozsudky tunajšieho súdu a Krajského súdu v Prešove a žalobcovia v tomto smere sa s poukazom žalovaného na rozsudok OS Prešov sp. zn. 9Csp/100/2023 zo dňa 02.11.2023 stotožnili, keďže v súlade s týmto je plne v súlade suma 100 EUR za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Následne poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, Mestského súdu Košice, či Okresného súdu Bardejov, ktoré za každú judikovanú NZP priznali 150 EUR, či až 300 EUR. Čo sa týka žalovaným vytýkanej „ziskuchtivosti“ žalobcov, uviedli, že tieto vyjadrenia žalovaného sú iba dôkazom o jeho nekalej obchodnej politike. Skúmanie kontraktačného procesu už bolo predmetom základného konania a tak by podľa žalobcov šlo o duplicitné dokazovanie. Čo sa týka podania žaloby, zastávali názor, že žalovaný mohol sám iniciatívne prikrčiť k mimosúdneho odškodneniu podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., čo však neučinil a nárok žalobcov neustále popiera. Obohatenie na strane spotrebiteľa je predpokladané samotnou normou upravujúcou PFZ, avšak toto nemožno stotožňovať s bezdôvodným obohatením (ako tomu bolo v prípade žalovanej). Zákon totiž nepočíta ani s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením len s akýmsi doplnkom, či alternatívou. Čo sa týka aplikácie § 257 CSP uviedli, že súdy sa už viackrát s touto námietkou žalovaného vypořádali. Žalovaný mohol pred iniciovaním sporu i po podaní žaloby naplniť dikciu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, avšak on naopak všetky legitímne nároky žalobcov popiera, hoci má už skúsenosť a vedomosť z obdobných súdnych konaní. Pre žalovaného je tento spor finančne zanedbateľný, keďže žalovaný je veľkou bankovou spoločnosťou. Naopak považovali za nehospodárne, ak si žalovaný, ktorý disponuje právnym oddelením zvolí právne zastúpenie advokátom a pritom spotrebiteľ sa má zastupovať podľa názoru žalovaného sám. Podľa žalobcov mal mať práve žalovaný prejaviť ochotu a sebareflexiu a snažiť sa o nápravu protiprávneho stavu.

4. Žalovaný v rámci dupliky zo dňa 14.07.2025 opätovne navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Naďalej zotrval na názore, že výkon práva žalobcami je šikanózný a požadovaná výška PFZ zjavne neprimeraná. Mal za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022 je nepoužiteľné na tento prípad z dôvodu diametrálne odlišných skutkových a právnych okolností prípadu. Obdobne jednotlivo poukázal na niektoré z rozhodnutí, na ktoré poukazovali žalobcovia, so stručným odôvodnením, pričom sa v každom z týchto prípadov podľa žalovaného jedná o odlišné prípady (predovšetkým odlišné zmluvné podmienky, či iné špecifické skutkové okolnosti týchto prípadov) a tiež skutočnosť, že niektoré rozhodnutia nemohli byť z dôvodu majetkového cenzu predmetom dovolacieho prieskumu. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/15/2020 zo dňa 10.11.2020 a sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, kde boli „odobrené“ PFZ v rozsahu 3 %, či 9 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia a mal za to, že výška PFZ nemôže byť priamo úmerná (rovnajúca sa) výške bezdôvodného obohatenia. Ak žalobcovia poukazovali na bagatelnosť sporu pre žalovaného, tak žalovaný mal za to, že je takýto poukaz tendenčný a absentuje kauzalita vo vzťahu k uplatnenému nároku na PFZ. Čo sa týka trov konania, navrhol aplikáciu § 257 CSP pre prípad úspechu žalobcov s odôvodnením nehospodárnosti ich konania, keď podali samostatnú žalobu o PFZ, a nepripojili ju k predchádzajúcej žalobe v základnom konaní. Zastával názor, že súd by mal skúmať, či účelom rozloženia žalobných nárokov nie je vytvorenie dodatočných trov konania (trov právneho zastúpenia), pričom poukázal na závery tunajšieho súdu v neprávoplatnom rozsudku č.k. 34Csp/2/2025-67 zo dňa 03.06.2025.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie. Na pojednávaní dňa 12.09.2025 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach a návrhoch, pričom právny zástupca žalobcov opätovne poukázal na to, že výšku uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia považujú žalobcovia za primeranú zohľadňujúc jednotlivé funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Právny zástupca žalovaného navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť, pričom opätovne mal za to, že výška PFZ je neprimeraná okolnostiam a v rozpore s judikatúrou súdov a pri rozhodovaní o náhrade trov konania navrhoval aplikovať § 257 CSP.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými a označenými stranami sporu (na čl. 4 rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/41/2024 – 129 zo dňa 11.11.2024), spisom tunajšieho súdu sp. zn. 29Csp/41/2024, oboznámil sa tvrdeniami strán sporu, ako aj s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/41/2024-129 zo dňa 11.11.2024 súd určil, že úver zo Zmluvy o úvere pôžička na bývanie č. 9186778686 zo dňa 28.10.2013 je bezúročný a bez poplatkov (I. výrok), žalovaného zaviazal vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 5 017,78 EUR s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 09.05.2024 do zaplatenia (II. výrok), vo výrokoch III. až VIII. určil neprijateľnosť zmluvných podmienok v Zmluve o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013 uvedených:

- v časti [4] Zmluva o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod [4.8], a to v časti v znení: „Dlžník, ako aj každý Spoludlžník a Vlastník nehnuteľnosti vyhlasuje, že nemá osobitný vzťah k Poštovke* v zmysle Zákona o bankách a si je vedomý, že nepravdivosť tohto vyhlásenia spôsobuje neplatnosť tejto ZoÚ a okamžitú splatnosť poskytnutého úveru ku dňu, kedy sa Poštovka dozvie o nepravdivosti tohto vyhlásenia.“ ;

- v časti [4] Zmluva o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod [4.9], v znení: „Dlžník ako aj každý Spoludlžník a Vlastník nehnuteľnosti, a to každý z nich osobitne, podpisom tejto ZoÚ uzatvára s Poštovkou Dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení, ktorá je zabezpečením Pohľadávky Poštovky vzniknutej zo ZoÚ, Poštovka ako veriteľ je oprávnená sa domôcť uspokojenia celej svojej pohľadávky voči Dlžníkovi, Spoludlžníkov a Vlastníkovi nehnuteľnosti zo ZoÚ pravidelnými mesačnými zrážkami zo mzdy alebo iného príjmu vo výške Splátky najviac však vo výške prípustnej podľa príslušných právnych predpisov, a to až do úplného zaplatenia Pohľadávky Poštovky.“ ;

- v časti [4] Zmluva o úvere, podmienky úveru a záverečné ustanovenia, bod [4.11], v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú z tejto ZoÚ predložia na prerokovanie a rozhodnutie Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri spoločnosti Rozhodcovská a mediačná a.s., so sídlom Dunajská 15 v Bratislave, IČO: 46 023 151, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku v súlade so zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.“ ;

zmluvných podmienok v Obchodných podmienkach pre úver – pôžička na bývanie, k Zmluve o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXX, zo dňa 28.10.2013, uvedených:

- v Článku 7 – Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 7.3], v znení: „Platby od Dlžníka sa voči Pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov, úrok z omeškania, úrok z úveru, splátka istiny úveru. V prípade viacerých Pohľadávok banky voči Dlžníkovi sa platby Dlžníka započítavajú najskôr na Pohľadávku banky skôr splatnú podľa uvedeného poradia. Ak je Dlžník Majiteľom účtu, príp. Disponentom Účtu vedeného Poštovkou, podpisom Návrhu udeľuje výslovný a neodvolateľný súhlas s inkasom peňažných prostriedkov z tohto Účtu na účely splácania svojich peňažných záväzkov zo ZoÚ. Poštovka je oprávnená započítať svoje splatné i nesplatné pohľadávky voči Dlžníkovi bez ohľadu na právny titul ich vzniku proti akýmkoľvek pohľadávkam Dlžníka voči Poštovke. Poštovka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek príkaz Dlžníka vo vzťahu k týmto prostriedkom, či inak neumožniť Dlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dlžníka, na čo ju Dlžník týmto splnomocňuje.“;

- v Článku 8 – Jednotlivé záväzky a vyhlásenia, v bode 8.1] v časti, v znení: „Dlžník sa týmto zaväzuje, že: [iii] bez zbytočného odkladu oznámi Poštovke akékoľvek zmeny, ktoré boli rozhodné pre poskytnutie úveru vrátane informácií, ktoré môžu mať negatívny vplyv na schopnosti Dlžníka a/alebo Spoludlžníka splácať Pohľadávku banky.“;

a napokon tiež v Sadzobníku poplatkov – účinného od 10.06.2013, k Zmluve o úvere pôžička na bývanie č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.10.2013 a to v časti pôžička na bývanie, Stavebný úver so sporením, Lepšia splátka, v znení: „Zasielanie upomienok: a] 1. upomienka po omeškaní splátky a] 9,96 € b] 2. upomienka po omeškaní splátky b]24,90 € Zmluvná pokuta 331,94 € alebo zvýšenie úrokovej sadzby o 15 %.“

Výrokom IX. súd v prevyšujúcej časti (týkajúcej sa určenia ďalších štyroch žalobcami označených zmluvných podmienok za neprijateľné) žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol výrokmi X. a XI. tak, že vo vzťahu k výrokom I. a II. priznal žalobcom voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a vo vzťahu k výrokom III. a IX. priznal žalobcom v 1. 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20 %. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu vyplýva, že vychádzal z pomeru úspechu strán v spore. O odvolaní žalobcov podanom proti predmetnému rozhodnutiu rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 10CoCsp/6/2025-192 zo dňa 29.07.2025 tak, že rozsudok v napadnutej časti výroku IX. a závislých výrokoch X. a XI. potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Rozsudok tak vo výrokoch I. až VIII. nadobudol právoplatnosť dňa 04.01.2025.

8. Žalobcovia vystupovali v predchádzajúcom súdnom konaní rovnako ako žalobcovia, iniciovali začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľov. Žalovaný bol tiež v postavení žalovaného, pričom z rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na tom skutkovom základe, že bola určená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom úhrady vykonané žalobcami za účelom splatenia úveru z dotknutej úverovej zmluvy (v súhrnnej výške 24 617,78 EUR) prevyšovali sumu finančných prostriedkov poskytnutých titulom dotknutej úverovej zmluvy (poskytnuté finančné prostriedky vo výške 19 600 EUR), a to o sumu 5 017,78 EUR. Poslednú úhradu realizovali žalobcovia dňa 29.10.2015 vo výške 17 579,65 EUR. Súd vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. titulom absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere – absencie celkovej výšky úveru, celkovej čiastky, resp. ich nesprávneho uvedenia (§ 9 ods. 2 písm. g/ a písm. j/ zák. č. 129/2010 Z.z.) a tiež z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN.

9. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

10. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch predávajúci nesmie

- ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.¹⁾

14. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),
- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a
- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

16. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak

funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

17. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

18. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobcovia boli ako spotrebiteľia úspešní v konaní proti žalovanému o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo pri úhradách za účelom splatenia spotrebiteľského úveru, ako aj v konaní o určenie neprijateľných zmluvných podmienok. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobcovia vystupujú ako spotrebiteľia a žalovaný ako dodávateľ a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy).

19. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, a preto žalobcovia ako spotrebiteľia, ktorí na súde úspešne uplatnili porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, majú právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

20. Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/41/2024 zo dňa 11.11.2024 zrejmé, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa predovšetkým tým, že koncipovaním zmluvy s absenciou obligatórnych náležitostí žalovaný de facto uložil spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky a úroky bez právneho dôvodu (porušenie povinnosti uloženej § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa), keďže na základe zmluvy, ktorá sa kvôli uvedeným nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, v čoho dôsledku došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného voči žalobcom. Bezdôvodným obohatením pritom došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcov, keďže istý čas boli žalobcovia neoprávnené ukrátení o svoj majetok a nemohli ním disponovať. K porušeniu práv spotrebiteľa došlo aj zakomponovaním neprijateľných zmluvných podmienok (§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o ochrane spotrebiteľa).

21. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd dospel k záveru, že žalobcovia majú nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, avšak nestotožnil sa so žalobcami uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ale určil ju v sume 800 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

23. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľom hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určovaní výšky

primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v úhrnnej výške 800 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcov a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že nesprávne koncipovanou zmluvou, v ktorej absentovali, resp. boli nesprávne uvedené obligatórne náležitosti podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z.z., došlo aj k majetkovému zásahu do práv žalobcov - bezdôvodným obohatením na strane žalovaného, čo vyvolalo u žalobcov ako spotrebiteľov stav právnej neistoty, ktorý žalobcovia mohli/museli riešiť podanou žalobou, pričom bolo preukázané, že zmluva okrem toho, že neobsahovala obligatórne náležitosti, obsahovala šesť výrokmi súdu judikovaných neprijateľných zmluvných podmienok a na strane žalobcov bol preukázaný aj určitý zásah do ich majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobcov o sumu 5 017,78 EUR. Titulom absencie, resp. nesprávnosti obligatórnych náležitostí zmluvy, v dôsledku ktorého pochybenia na strane dodávateľa došlo i k aplikácii bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo ďalej viedlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (keďže žalobcovia predčasne splatili úver) súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 EUR. Vzhľadom na výšku úveru došlo v dôsledku určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru k výraznejšiemu zásahu do majetkových práv žalobcov (ako správne poznamenal žalovaný, čím nižší je úver, tým nižšia býva výška bezdôvodného obohatenia pri predčasnom splatení úveru v prípade následného posúdenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov). Súd má za to, že uvedená suma 500 EUR predstavujúca cca 10 % istiny judikovaného bezdôvodného obohatenia nemožno považovať ani za symbolickú, ani za naopak privysokú s ohľadom na porušenia práv, ktorých sa žalovaný ako dodávateľ voči žalobcom ako spotrebiteľom v súvislosti s nesprávne koncipovanou zmluvou dopustil. Titulom šiestich neprijateľných zmluvných podmienok súd prakticky v zhode s návrhom žalobcom priznal žalobcom primerané finančné zadosťučinenie súhrnne vo výške 300 EUR, ktoré reflektuje predovšetkým závažnosť obsahu jednotlivých neprijateľných zmluvných podmienok a skutočnosť, že zo strany žalobcov nebol prezentovaný reálny dopad na ich práva a povinnosti v rámci zmluvného vzťahu, či nejaké zvlášť zaťažujúce následky dotknutých neprijateľných zmluvných podmienok na samotných žalobcov a ich práva a povinnosti. Podľa názoru súdu úhrnná výška primeraného finančného zadosťučinenia 800 EUR teda zohľadňuje všetky zásahy do práv žalobcov. Odzrkadľuje tak samotný zásah do majetkových práv žalobcov, ako aj skutočnosť, že bola určená bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže tieto sú prepojené tým, že vychádzajú z hlavného zásadného porušenia povinností žalovaného, a to porušenia povinnosti uloženej § 4 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane spotrebiteľa v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí zmluvy. Súdu sa tiež javí, že priznaná suma reflektuje aj rozsah a trvanie zásahu do majetkových práv žalobcov, pričom súčasne sa javí vo vzťahu k samotnému žalovanému jednoznačne ako nelikvidačná. Je potrebné dodať, že súd zohľadňoval aj tú skutočnosť, že v predchádzajúcom konaní bol žalobcom priznaný aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, čo sa týka konania o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a konania o vydanie bezdôvodného obohatenia a v rozsahu 20 % v konaní o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, a teda že žalobcom v súvislosti s predchádzajúcim konaním budú uhradené náklady (čo sa týka určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, aspoň čiastočne), ktoré im vznikli v súvislosti s bránením ich spotrebiteľských práv.

24. Záverom súd zdôrazňuje aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadosťučinenie nemá byť nástrojom obohacovania sa pre spotrebiteľa. Priznané primerané finančné zadosťučinenie pritom predstavuje 4 % z pôvodne poskytnutej čiastky úveru a podľa názoru súdu takúto výšku nemožno vyhodnotiť ako neprimeranú pri zohľadnení všetkých porušení práv spotrebiteľa, či povinností dodávateľa, ktoré v danom zmluvnom vzťahu nastali.

25. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcom priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Plný úspech žalobcov v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števíček, M., Fícová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

28. Čo sa týka argumentácie žalovaného o potrebe aplikácie § 257 CSP, aby súd v prípade úspechu žalobcov im nárok na náhradu trov konania nepriznal, súd dospel k záveru, že skutočnosť, že medzi stranami sporu neboli zahájené zo strany žalobcov predsúdne rokovania alebo že si mohli uplatniť svoj nárok spoločne už v predchádzajúcom „základnom“ súdnom konaní nepostačuje na konštatovanie, aby žalobcovia nemali mať nárok na náhradu trov konania. V konečnom dôsledku i v prípade, že by žalobcovia jednali pred začatím konania so žalovaným a predstavy strán o zmiernom riešení sporu by nenašli žiaden prienik, by predsúdne jednania mohli viesť k navyšovaniu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Hoci súd taktiež favorizuje cestu zmierného riešenia a predsúdneho riešenia sporu, nemožno v danom prípade žalobcov ako spotrebiteľov a slabšiu stranu sporu v porovnaní so žalovaným ako dodávateľom, ktorého majetkové pomery sú absolútne rozdielne od pomerov žalobcov, sankcionovať nepriznaním trov konania pre voľbu procesného postupu, ktorý je prípustný a o ktorom nemožno s určitosťou konštatovať bez ďalšieho, že by bol skutočne šikanózný s cieľom poškodiť žalovaného.

29. Súd v tejto súvislosti nevykonal dôkaz navrhovaný žalovaným – výsluch žalobkyne v 2. rade, nakoľko súd zastával názor, že vykonanie predmetného dôkazu by nebolo hospodárne a účelné, nakoľko výpoveď žalobkyne v 2. rade by nebola spôsobilá ovplyvniť skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci, čo sa týka splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a podľa názoru súdu, ani čo sa týka náhrady trov konania. Výsluch spotrebiteľa v obdobných veciach nie je vylúčený a naopak je prípadne žiadúci, v prípade potreby napríklad preukázania alebo vyvrátenia určitej špecifickej ujmy spotrebiteľa alebo chovania dodávateľa. Za daných okolností a zohľadňujúc teda predovšetkým okolnosti, ku ktorým mal byť výsluch vedený, však súd mal za to, že výsluch žalobkyne v 2. rade nie je pre rozhodnutie v danom spore potrebné a účelné vykonať. Rozsah porušenia práv spotrebiteľa alebo povinností dodávateľa bol daný rozhodnutím v predchádzajúcom súdnom konaní a i v prípade preukázania zvolenia toho postupu voči žalovanému, že žalobcovia predom uprednostnili podanie žaloby pred oslovením v predsúdnom konaní, by s ohľadom na závery uvedené v predchádzajúcom odseku taktiež nebolo spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu v danej veci ani ohľadom trov konania.

Poučenie:

- 2 - 17Csp/58/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.